

utrostručio. Prisutni su u svim hrvatskim županijama, u ukupno 274 općine i 500 naselja. Najviše u Zagrebu (1300), Sl. Brodu (350), Splitu (250), Osijeku (200) i u Velikoj Gorisi (190)...

NAŠA SE CRKVA POLJEPŠAVA...

Boje za farbanje crkve odredila je naša risiškinja, sikarica, **BOŽICA GRŠKOVIĆ** koja živi u Kanadi, ali je trenutno u Domovini. Radove izvodi firma **CIGLENEČKI** iz Sv. Križa, Začretje

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

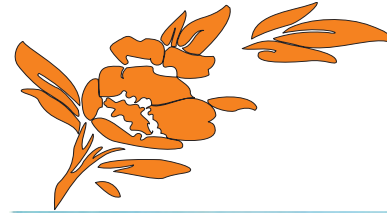

SVETO IME

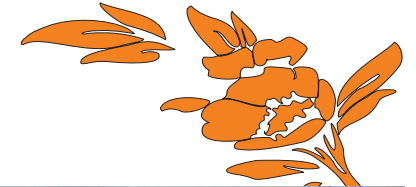
župni bilten - RISIKA

XXIV NEDJ. KROZ GOD. - 12.IX.2010.

Broj: 27(171)

Današnje evanđelje
Lk 15, 1-32

Tko to od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu od njih... ne pođe za zalutaom dok je ne nađe. A kad je nađe stavi je na ramena sav radostan...

Fenomen napuštanja sela i bježanja u gradove zasigurno je jedan od najsudbonosnijih fenomena XX. stoljeća. Da li su ljudi to činili svojevrijedno i doista slobodno, kao što su bili uvjereni da čine, ili su bili dirigirani a da o tome nisu imali pojma, sasvim je drugo pitanje.

Činjenica jest da danas ljudi u gradu više ne mogu živjeti bez stresa. Oni uzrok tome pripisuju raznim okolnostima, što je samo dijelom točno. Dijelom se te okolnosti mogu mijenjati, makar neke teško. U svakom slučaju ljudi na te uzroke usmjeruju svoju pažnju, a nisu svjesni dubokih i trajnih uzroka stresa koje oni nikako ne mogu ni mijenjati ni izbjeći. Možda ih upravo zato ne žele ni vidjeti, ali naravno to spontano osjeća...

Ovih dana dopade mi ruku jedno razmišljanje Krešimira Mišaka o tom problemu (Svjetlost, kolovoz 2010). Pročitajte pa ćete vjerojatno razumjeti nešto više. Možda ćete shvatiti kakva je ogromna prednost živjeti na selu (i uz sve seoske "križeve").

Ja bih to nazvao:

"BLAGODATI" GRADSKOG ŽIVOTA

"...Postalo mi je očigledno da smo mi - odrasli u automatiziranim gradovima koje čine mnogo odvojenih jedinki, a ne zajednice – odvojeni od svojeg mjesta i kraja. Naša zajednica je krhka, ako uopće postoji. U vidovima u kojima postoji ima svoj izraz u vidu gradske skupštine ili drugih otuđenih tijela gradske uprave. Tamo su opet neki ljudi koje ne poznajemo, kojima ne znamo prljavi veš, na koje ne možemo "kričati" zbog nepravde jer uvijek, potpomognuti nogom u guzicu i masmedijima koji budno održavaju kaos i ambijentalni strah, završimo lutajući labirintima punim referenata i formulara.

Možda nas zato i žele u gradovima? Možda je zato već preko 50% svjetskog pučanstva zatočeno u betonskim megalopolisima, gdje smo svi u potpunosti ovisni o gradskim, prometnim i trgovačkim infrastrukturama? Kad bolje razmislim, ta spoznaja ima i zastrašujuću stranu. Razmislite malo, dovoljno je da netko na par dana zatvori vodovod pa da svi poumiremo od žeđi, da ugasi struju pa da sve naše djelatnosti budu paralizirane, da zatvori nekoliko prilaznih autocesta pa da nastupi glad...

Za razliku od lokalnih zajednica (sela), u gradovima nas je puno na malo prostora, a – uz to što je naš položaj ovisnički – zajedništva je malo, svatko igra za sebe. Kad bih htio biti globalni manipulator, baš bih takav svijet htio. Užasavao bi me svijet lokalnih zajednica, gdje nemam nikakvu moć, gdje ne mogu raditi što hoću jer ću dobiti vritnjak od nekog Jože, gdje se ljudi mogu snaći i bez mog svježeg otisnutog fiat-novca jer imaju zemlju i vodu i jedni druge..."

Međutim, možda se netko, ipak, brine da do kraja sve bude pod nekakvom kontrolom. Zato se pitajte, zašto se gradi toliko trgovačkih centara, u, i oko gradova i sela, koji su potpuno nepotrebni? Pripazite kakve su to arhitektonske tvorevine. Čemu će, zapravo, konačno služiti? O bio-čipovima ste već, valjda, čuli. O tome da nas je na ovom svijetu previše, ste isto čuli i s tim se, sigurno, slažete jer u tome nemate izbora - to vam ponavljaju od kako znadete za sebe; u školi, u knjigama o zaštiti prirode i u masmedijima. Ali, i Vi ste, osobno, dio tog prevelikog broja!!!!???

Dakle, ili ćete brzo i ozbiljno početi o tome razmišljati ili Vas, uskoro, možda, NEMA.

"Želite li naći zlato, morate ga tražiti ondje gdje ga ima"

William Juneau

Tridesetih godina 20. stoljeća nije bilo televizora, a radioaparata je bilo malo. Postojala su kina, ali većina ljudi nije imala 25 centi za ulaznicu. Ljudi su se uglavnom zabavljali tako što su pjevali, pričali priče i igrali razne igre.

Povremeno bi u grad došao cirkus pa bi oni koji su si to mogli priuštiti otišli tamo. Postojala je još jedna vrsta zabave koja bi došla u grad dva-tri puta godišnje. Zvala se »Medicine Show«. Vlasnici ne bi naplaćivali ulaznice nego bi zaradili prodavajući publici lijekove, sapun i slatkiše. Glavni je proizvod bio tonik za koji su tvrdili da će izliječiti svaku bolest. »Lijek« se uglavnom sastojao od alkohola i začina. Imali su i drugi, koji se primjenjivao izvana i tobože liječio artritis, giht i razne kožne bolesti.

Zabava nije bila kvalitetna, ali bila je besplatna pa je bila i vrlo popularna. U jednom od gegova, jedan bi glumac izišao na pozornicu i pomnjivo pretraživao okolinu. Zatim bi se pojavio drugi i upitao ga: »Što tražiš?«

»Maloprije sam izgubio deset centi«, rekao bi prvi.

»Jesi li ih izgubio na sredini pozornice ili sa strane?«

»Ni jedno ni drugo. Izgubio sam ih straga, iza kola«, odgovorio bi prvi.

»Pa zašto ih onda tražiš ovdje?«

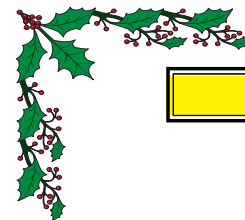
»Zato što straga nema svjetla«, glasio je odgovor.

Svi shvaćamo koliko je to smiješno, a ipak svakog dana možemo vidjeti ljude koji traže ono što žele u skladu s istom iskrivljenom logikom. Mnogi pokušavaju naći mir i sreću u drogama, alkoholu i putenim uzbuđenjima, ali ne nalaze ono što traže jer traže na pogrešnom mjestu. Želite li mir, morate ga najprije potražiti u sebi. Mir je više unutarnje nego vanjsko stanje.

Želite li društvo dobrih ljudi, pokušajte otići na mjesta kamo odlaze dobri ljudi - u crkvu, u dobrotvorne organizacije i slično. Nećete ih naći ondje kamo zalaze kriminalci i lopovi.

Oni koji traže lakši način da dođu do onoga što im je važno u životu često nalaze jeftine kopije ili uopće ništa. Rudar koji traži zlato na plaži jer je ondje lako kopati naći će mnogo pijeska, ali nikada zlato. Katkad moramo kopati ondje gdje je kamenje kako bismo našli blago koje tražimo. A kada ga nađemo, znat ćemo da naš trud nije bio uzaludan.

(J. M. Templeton: Otkrivanje životnih zakona)

NAŠA PREZIMENA

BARIŠIĆ

U Risiki žive tri osobe s prezimenom Barišić.

Enciklopedija:

Barišići su u uglavnom Hrvati, većim dijelom iz okolice Opuzena, a prema nekim izvorima iz Omiša. Vrlo rijetko su Srbi (okolica Vrlike). Razmjerno ih je u prošlom stoljeću najviše rođeno Rupama kraj Skradina, Vidonjama kraj Opuzena... U Hrvatskoj danas živi oko 6700 Barišića u preko 2000 domaćinstava. Sredinom prošlog stoljeća bilo ih je približno 2000, pa se njihov broj od tada